

[Alfred Jensen.]

han sagde: det spiller ingen rolle med alle de betænkninger, det har ingen hast med at føre dem igennem. Det var det, det ærede medlem sagde med alle de ord, han anvendte fra talerstolen.

Det ærede medlem forklarede derefter, at der var skam gjort noget for at popularisere ungdomskommissionens arbejde og forslag, der var holdt en masse møder, og når jeg ikke vidste det — sådan lød påstanden —, var det, fordi jeg intet kendskab havde til, hvad der skete i ungdommens rækker. Jo, jeg kender godt de møder, og jeg ved, at den sag, det drejer sig om her, er så stærk, at den vil vinde frem, hvis man gør, hvad der kan gøres. Når det ærede medlem må stå heroppe og savne politiske muligheder, er det, fordi det er ham, hans ungdomsforbund og hans parti, der ikke har gjort alt, hvad der kunne gøres for at popularisere denne sag. Det var tydeligt, at det ærede medlem ikke mente, det var nødvendigt at bruge denne talerstol til at argumentere for de forslag, ungdomskommissionen har udarbejdet. Han havde mere interesse i at argumentere imod, at rigsdagen tog beslutning om at gennemføre noget af det, der var arbejdet med i kommissionen.

Det ærede medlem hr. Kryger var noget fornærmet over, at jeg havde sagt, at venstre altid var vrangvillig. Jeg syntes endda, jeg var så pæn, jeg ville bruge ordet ængstelig; men det nytter jo ikke noget, at man bruger pæne og skånsomme ord, når de alligevel bagefter oversættes til vrangvillig. Jeg sagde virkelig, at partiet venstre var ængsteligt. Det ærede medlem sagde om os, at han troede, at hensigten var god nok, men virkningen ville blive en anden. Nu fatter jeg ikke, hvorfor det ærede medlem absolut vil have mig til at sige, at han var vrangvillig, men det skyldes måske, at han mener, at jeg har taget for blidt på partiet venstre, og at hans optræden er udtryk for vrangvilje.

De videre argumenter, der blev ført i marken for en afvisning, vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til. For det første sagde det ærede medlem noget om, at de udgifter, sådanne foranstaltninger ville medføre, ville ungdommen komme til at betale. Ja, det er muligt, at det er det ærede medlems ønske, og det er også muligt, at hans parti mener, at ungdommen skal betale; men det kan dog vist ikke være det ærede medlem ubekendt, at vor beskatning, hvadenten vi tager forbrugsafgifter og told, eller vi tager de direkte skatter, ikke er anderledes, end at folk

med store indtægter slipper meget let igenem, folk, som kunne betale mere. Derfor er det ikke givet, hvis man gennemfører de foreslåede foranstaltninger, at det bliver ungdommen, der kommer til at betale. Det kan blive dem med de store indtægter. Det vil jeg tro det store flertal af folket ønsker. Det ærede medlem behøver ikke af den grund at have nogen bekymring for ungdommens tarv. Dette spørgsmål skal nok blive løst på en for ungdommen tilfredsstillende måde.

Det ærede medlem talte noget om mit mod og mod til at erkende, hvordan forholdene er. Jeg ved ikke, hvad det var for noget, han talte om i landene, der var behersket og besat af en anden magt. Jeg synes hellere, at det ærede medlem skulle have mod til at erkende, at bosætningslån er gennemført i Finland og Sverige, have mod til at erkende, at i England studerer 68 pct. på legater, i Danmark kun 1 pct. Jeg synes, det ærede medlem skulle have mod til at erkende, at dagskoler er gennemført i så godt som alle vore nabolande. Danmark er det eneste land, der står tilbage. Det havde været kønnere og smukkere, når vi behandler sagen i dette ting, om man erkendte, at vi er bagefter andre lande på adskillige punkter.

Det ærede medlem gav en forklaring om, hvordan det stod til med lærlingetallet. Såvidt jeg forstod, ville han ikke bestride, at der var indgået flere læreforhold i 1951 end i 30erne. Men så sagde det ærede medlem noget om, at befolkningstallet er steget. Ja, det er steget ca. 300 000 fra slutningen af 30erne, men i de indgåede læreforhold er der en stigning fra 7 000—8 000 til godt 12 000, altså betydeligt stærkere, end befolkningstallet er steget, og det kan måske vise, hvad det ærede medlem sagde, at mestrene viste, at de var deres ansvar bevidst. Skal vi så ikke afslutte denne lille jeremiade over mestrenes besværligheder med, at det nok vil vise sig, at de vil være sig deres ansvar bevidst, hvis man vedtager en lov, indeholdende de bestemmelser, som vi har foreslået?

Det ærede medlem talte dernæst om bosætningslån, og han havde opstillet et gevaldigt regnestykke, der viste, at hvis man lånte penge til almindelig bankrente, ville udgiften blive 220 kr., men hvis man satte den ned til et eller andet punkt — jeg ved ikke, hvad det drejede sig om —, blev det til 96 kr., så var der sparet 124 kr. Men det drejer sig slet ikke om forskellen på almindelig bankrente og en billigere rente for et lån, som staten garanterer. Det drejer